

UZASADNIENIE

Powód J. O. (1) w dniu 14 sierpnia 2019 r. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna w W., żądając zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 10000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 września 2017 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ponadto wnosila o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W toku procesu, w dniu 17 stycznia 2021 r. powód J. O. (1) zmarł.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie zawiesił postępowanie w sprawie z w trybie art. 174 § 1 pkt 1 kpc.

Zgodnie z aktem poświadczenia dziedziczenia (rep. A nr 6661/2021) sporządzonym dnia 18 czerwca 2021 r. przez notariusza J. Z. prowadzącego Kancelarię Notarialną w P. spadek po J. O. (1) nabyli żona K. O. (1) w 1/4 części oraz zstępni A. S., K. O. (2), R. O., D. O. i T. O. po 3/20 części.

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2021 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie podjął postępowanie w sprawie i wezwał do udziału w sprawie w charakterze powodów w miejsce powoda J. O. (1): K. B. O., A. S., K. O. (2), R. O., D. O. i T. O..

Powodowie K. O. (1), A. S., K. O. (2), R. O., D. O. i T. O. podtrzymali stanowisko zmarłego powoda J. O. (1), żądając jednocześnie zapłaty tytułem zadośćuczynienia kwoty 24600,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 września 2017 r. do dnia zapłaty w związku z treścią opinii w zakresie ortopedii traumatologii, kardiologii i medycyny sądowej.

Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wnosil o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2017 r. w G. na ulicy (...) doszło do wypadku drogowego. Kierujący pojazdem marki B. (...) nr rej. (...) P. B. nie zachował należytej ostrożności i najechał na tył samochodu marki S. (...) nr rej. (...) kierowany przez J. O. (1). Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 11 stycznia 2018 r. wydanym w sprawie II K 680/17 P. B. został uznany za winnego, tego że w dniu 12 czerwca 2017 r. w G., kierując samochodem osobowym marki B. (...) nr rej. (...) naruszył art. 19 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności najechał na tył samochodu S. (...) nr rej. (...), w wyniku czego nieumyślnie spowodował obrażenia u kierowcy samochodu S. J. O. (1) w postaci złamania kompresyjnego kręgosłupa piersiowego (...) i (...), które to obrażenia skutkowały jego rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk (akta II K 680/17, zeznania świadka S. Z. k. 130 - 131, zeznania świadków - obecnie powodów - K. O. (3) k. 131, D. O. k. 132).

Pojazd marki B. (...) nr rej. (...), którym kierował P. B., posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej dla posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego pojazdu w Towarzystwie (...) Spółka Akcyjna w W. (bezsporne).

J. O. (1) otrzymał od sprawcy wypadku drogowego P. B. nawiązkę w kwocie 3000,00 zł (bezsporne).

J. O. (1) podczas wypadku uderzył klatką piersiową w kierownicę. Nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa z uwagi na wszczepiony w 2011 r. rozrusznik serca po przebytych w 2009 r. zawale serca. Dysponował w tym zakresie zaświadczeniem lekarskim (bezsporne).

J. O. (1) był obolały, potłuczony, ale bezpośrednio po zdarzeniu czuł się na tyle dobrze, że odmówił zabrania go do szpitala przez karetkę pogotowia. Następnego dnia udał się do lekarza rodzinnego w związku z utrzymującym

się bólem klatki piersiowej, kręgosłupa i ogólnym osłabieniem. Lekarz rodzinny zalecił leki przeciwbólowe oraz prowadzenie oszczędzającego trybu życia. Wobec utrzymywania się dolegliwości bólowych lekarz rodzinny zlecił rtg kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego, które nie wykazały zmian pourazowych, a następnie rtg kręgosłupa piersiowego, które wykazało złamanie kręgów piersiowych. Ortopeda zalecił noszenie gorsetu. Kardiolog rozpoznał u J. O. (1) migotanie przedsionków. J. O. (1) był też hospitalizowany na oddziale kardiologicznym, jednakże bez widocznej poprawy. Bóle kręgosłupa zmniejszyły swoje natężenie po założeniu gorsetu; nadal jednak utrzymywał się znaczny spadek tolerancji wysiłku. J. O. (1) był w stanie przejść 30 - 40 metrów. Stan obniżonej wydolności utrzymywał się do czasu wymiany rozrusznika na nowy tj. do lutego 2019 r. (dokumentacja medyczna koperta k. 67, k. 71 - 80, 85 - 109, opinia (...) w O. k. 151 - 163, zeznania świadków - obecnie powodów - K. O. (3) k. 131, D. O. k. 132).

J. O. (1) w dacie wypadku drogowego miał 68 lat i był obciążony licznymi schorzeniami samoistnymi, był jednakże aktywny i sprawny w stosunku do wieku, pomimo tych obciążeń zdrowotnych. Zajmował się ogrodem, hodował gołębie, uczestniczył w próbach chóru. Jeździł samochodem jako kierowca; nie zapinał jednak pasów bezpieczeństwa z uwagi na wszczepiony rozrusznik serca typu (...). W związku z doznany podczas wypadku złamaniem kręgów piersiowych (...) i (...) J. O. (1) wymagał czasowego unieruchomienia kręgosłupa gorsetem, co powodowało problemy z poruszaniem się (wstanie z łóżka, zmiana pozycji). Odczuwał znaczne natężenie dolegliwości bólowych przez okres od doznania urazu około miesiąca tj. do czasu zastosowania leczenia unieruchamiającego gorsetem, a przez następne około 2 - 3 tygodnie o średnim natężeniu. W tym okresie przyjmował leki przeciwbólowe. Po tym okresie dolegliwości bólowe zmniejszyły się by ulec okresowemu wzmożeniu na około tydzień po zdjęciu gorsetu. W tym czasie korzystał z pomocy syna D. O., gdyż jego żona K. O. (1) również ucierpiała podczas wypadku; była potłuczona i obolała (opinia (...) w O. k. 151 - 163, zeznania świadków - obecnie powodów - K. O. (3) k. 131, D. O. k. 132).

Odczuwany przez J. O. (1) spadek wydolności fizycznej, znajdujący potwierdzenie w wynikach badań kardiologicznych, w tym stwierdzone migotanie przedsionków, wiąże się również z skutkami wypadku z dnia 12 czerwca 2017 r. W wyniku wypadku drogowego u J. O. (1) doszło do niewielkiego uszkodzenia rozrusznika lub przesunięcia elektrod, które spowodowało nieprawidłową jego pracę. Skutkiem tego było utrzymywanie się migotania przedsionków, które ustąpiło po wymianie rozrusznika. Migotanie przedsionków, niezależnie od spadku wydolności fizycznej powoduje zwiększone ryzyko powstawania zakrzepów krwi w przedsionku, które mogą prowadzić do zamknięcia naczyń na obwodzie i niedotlenienia narządów obwodowych, czemu zapobiega przyjmowanie leków przeciwzakrzepowych. Brak jest okoliczności wskazujących na wpływ innych czynników na pogorszenie funkcji rozrusznika serca w okresie poprzedzającym wypadek drogowy z dnia 12 czerwca 2017 r. (opinia (...) w O. k. 151 - 163, 198 - 199).

Doznany przez J. O. (1) uszczerbek na zdrowiu związany z kompresyjnym złamaniem kręgów piersiowych (...) i (...) wynikający ze zdarzenia drogowego z dnia 12 czerwca 2017 r., kształtuje się na poziomie 15 % trwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Ponadto jego długotrwały uszczerbek na zdrowiu związany z pogorszenia wydolności fizycznej i gorszym samopoczuciem wynikające z zaburzeń pracy rozrusznika w okresie od czerwca 2017 r. do lutego 2019 r. wynosi 10 % zgodnie ze wskazanymi powyżej przepisami (opinia (...) w O. k. 151 - 163, 198 - 199).

J. O. (1) zwrócił się do Towarzystwie (...) Spółka Akcyjna w W. o zapłatę zadośćuczynienia. Decyzją z dnia 13 września 2017 r. zakład ubezpieczeń przyznał na jego rzecz zadośćuczynienie w wysokości 700,00 zł (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt sprawy II K 680/17 tut. Sądu, dokumentacji medycznej (koperta k. 67, k. 71 - 80, 85 - 109), opinii (...) w O. (k. 151 - 163, 198 - 199), zeznań świadka S. Z. (k. 130 - 131) oraz zeznań świadków - obecnie powodów - K. O. (3) (k. 131) i D. O. (k. 132).

Okoliczności sprawy związane z wypadkiem drogowym z dnia 12 czerwca 2017 r., jak również postępowanie odszkodowawcze prowadzone przed Towarzystwem (...) Spółka Akcyjna w W. nie były sporne, a jednocześnie potwierdzone zostały odpowiednimi dokumentami.

Stan zdrowia J. O. (1) po wypadku drogowym Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej oraz opinii medycznej sporządzonej w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu, opinia kompleksowa (...) w O. z zakresu ortopedii traumatologii, kardiologii i medycyny sądowej została opracowana w sposób rzetelny i fachowy. Ustalenia zostały dokonane przy uwzględnieniu dokumentów z akt sprawy i po przeprowadzeniu badania powoda J. O. (1). Uwzględniając swoje doświadczenie zawodowe oraz wiedzę, biegli przedstawili Sądowi przebieg leczenia powoda, ocenę jej stanu zdrowia podczas badania, jak również wpływ wypadku na jego funkcjonowanie w życiu codziennym. Z tych względów Sąd uwzględnił opinię kompleksowa (...) w O., a zawarte w niej ustalenia przyjął jako własne.

Spór pomiędzy stronami ograniczał się przede wszystkim do ustalenia doznanego przez J. O. (1) trwałego uszczerbku na zdrowiu związanego z wypadkiem drogowym z dnia 12 czerwca 2017 r. oraz wysokości przysługującego mu (jego następcom prawnym) zadośćuczynienia. Podkreślić należy, że przyznając świadczenie w toku postępowania przed zakładem ubezpieczeń, co do zasady uznano roszczenie powoda, sporna była jedynie wysokość należnego mu świadczenia, jak również kwestie związane z problemami kardiologicznymi. W tym zakresie wskazać należy, że sporządzona opinia medyczna w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje na bezpośredni związek pomiędzy wypadkiem drogowym z dnia 12 czerwca 2017 r. a odczuwanym przez J. O. (1) pogorszeniem wydolności fizycznej i gorszym samopoczuciem wynikającymi z zaburzeń pracy rozrusznika serca w okresie od zdarzenia drogowego do wymiany rozrusznika serca w lutym 2019 r. Podkreślić należy, że nie stwierdzono żadnych innych okoliczności mających wpływ na nieprawidłową pracę rozrusznika serca w tym okresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powód J. O. (1), a następnie jego następcy prawni K. O. (1), A. S., K. O. (2), R. O., D. O. i T. O., domagali się zapłaty tytułem zadośćuczynienia początkowo kwoty 10000,00 zł, a następnie wskutek rozszerzenia powództwa kwoty 24600,00 zł w związku z doznaną przez powoda J. O. (1) krzywdą w postaci kompresyjnego złamania kręgów piersiowych (...) i (...) wynikającego ze zdarzenia drogowego z dnia 12 czerwca 2017 r. oraz pogorszenia wydolności fizycznej i gorszego samopoczucia wynikających z zaburzeń pracy rozrusznika serca będących również skutkiem tego samego wypadku drogowego.

W ocenie Sądu, roszczenie powoda J. O. (2) zasługuje na uwzględnienie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Podstawę prawną zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 kc. Ustawodawca nie sprecyzował w nim jednak konkretnych mierników czy zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Przepis cyt. artykułu stanowi bowiem, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 kc, w tym w razie uszkodzenia ciała, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecnictwie sądowym ugruntował się, a próbowany także przez piśmiennictwo, pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 § 1 kc, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r. w sprawie I PR 175/68, uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. w sprawie III CZP 37/73). Wysokość odpowiedniej sumy, której przyznanie przewiduje art. 445 § 1 kc, zależy więc przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalonej przez sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien więc decydować w zasadzie stopień cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że sprawca wypadku drogowego z dnia 12 czerwca 2017 r. P. B. został uznany za winnego przestępstwa z art. 177 § 1 kk, a – zgodnie z art. 11 kpc, ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Nie może jednak budzić wątpliwości, że wskazane związanie sądu cywilnego nie wyklucza przypisania sprawcy

szkody (jego ubezpieczycielowi) odpowiedzialności za inne skutki zdarzenia nie ujęte w zarzucie karnym tak jak ma to miejsce w sprawie niniejszej. Opis czynu, za który P. B. został prawomocnie skazany nie uwzględnia skutków zdrowotnych zdarzenia w postaci następstw kardiologicznych związanych z uszkodzeniem rozrusznika serca, które zostały ujawnione dopiero po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie II K 680/17.

Dokonane w sprawie ustalenia wskazują, że powód J. O. (1) w wyniku wypadku z dnia 12 czerwca 2017 r. doznał obrażeń, które skutkowały przede wszystkim długotrwałym obniżeniem jego sprawności, jak również unieruchomieniem i zdaniem na całkowitą opiekę osób bliskich w okresie około trzech miesięcy po wypadku. Przed zdarzeniem drogowym, w którym uczestniczył powód J. O. (1) jako kierowca, był on osobą aktywną stosownie do wieku, pomimo przebytego zawału serca i wszczepionego rozrusznika. W wyniku wypadku doznał kompresyjnego złamania kręgow piersiowych (...) i (...) oraz pogorszenia wydolności fizycznej i gorszego samopoczucia wynikających z zaburzeń pracy rozrusznika serca. Złamanie kręgow piersiowych spowodowało czasowe, właściwie całkowite unieruchomienie powoda, konieczność przyjmowania leków przeciwbólowych, a następnie okres powrotu do sprawności. Powód J. O. (1) na skutek wypadku zmuszony była zmienić swój dotychczasowy, aktywny jak na jego wiek, styl życia, na spokojniejszy, z powodu odczuwanych dolegliwości bólowych oraz znacznego obniżenia wydolności fizycznej, co było wynikiem problemów kardiologicznych związanych z uszkodzeniem podczas wypadku rozrusznika serca. Te dolegliwości miały charakter długotrwały związany z problemami diagnostycznymi co do przyczyny problemów zdrowotnych, a w konsekwencji koniecznością wymiany rozrusznika serca. Utrzymywały się w okresie od czerwca 2017 r. do lutego 2019 r., a zatem do wymiany rozrusznika serca. Jak wskazano powyżej, doznany przez powoda J. O. (1) trwały uszczerbek na zdrowiu związany z kompresyjnym złamaniem kręgow piersiowych (...) i (...) wynikający ze zdarzenia drogowego z dnia 12 czerwca 2017 r., kształtuje się na poziomie 15 % trwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, zaś jego długotrwały uszczerbek na zdrowiu związany z pogorszenia wydolności fizycznej i gorszym samopoczuciem wynikające z zaburzeń pracy rozrusznika w okresie od czerwca 2017 r. do lutego 2019 r. wynosi 10 % zgodnie ze wskazanymi powyżej przepisami.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił powodowi J. O. (1) w związku ze zdarzeniem z dnia 12 czerwca 2017 r. zadośćuczynienie w wysokości 700,00 zł. Ponadto powód J. O. (1) otrzymał od sprawcy wypadku P. B. tytułem nawiazki kwotę 3000,00 zł.

Następcy prawni powoda J. O. (1) domagają się obecnie wypłaty zadośćuczynienia w wysokości 24600,00 zł.

Uznając roszczenie co do zasady, wskazać należy, że powód J. O. (1) miał poczucie krzywdy, że ponosi tak poważne konsekwencje za wypadek, do którego w żaden sposób się nie przyczynił. W wyroku z dnia 29 września 2004 r. w sprawie II CK 531/03 Sąd Najwyższy podkreślił, że zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Podobnie w wyrokach z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie II CKN 605/00 oraz z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie V CSK 245/07 Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne: czas trwania, stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także czynniki subiektywne: poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową.

W ocenie Sądu, kwota przyznanego powodowi J. O. (1) na etapie postępowania odszkodowawczego przed zakładem ubezpieczeń zadośćuczynienia nie była adekwatna do doznanej przez powoda szkody. Niewątpliwie, powód J. O. (1) poniósł uszczerbek na zdrowiu w postaci kompresyjnego złamania dwóch kręgow piersiowych oraz pogorszenia wydolności fizycznej wskutek uszkodzenia rozrusznika serca. Łączny uszczerbek na zdrowiu powoda, zarówno trwały, jak i długotrwały, wyniósł 25 %.

W ocenie Sądu, przyznana zatem przez ubezpieczyciela powodowi J. O. (1) kwota 700,00 zł była niewspółmierna do poniesionej przez niego szkody w wyniku wypadku z dnia 12 czerwca 2017 r., nawet przy uwzględnieniu otrzymanej nawiązki w kwocie 3000,00 zł.

Sąd podziela pogląd wyrażony w licznych orzeczeniach sądów powszechnych, że kwota nawiązki, przyznana w wyroku karnym, winna być uwzględniona przez sąd cywilny przy ustalaniu wysokości należnego pokrzywdzonemu zadośćuczynienia. Przy czyn nie ma znaczenia, który podmiot został zobowiązany do zapłacenia nawiązki, liczy się wyłącznie to, czy przedmiotem obu postępowań była ta sama szkoda (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 marca 2018 r. w sprawie I ACa 966/17, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2018 r. w sprawie I ACa 90/18). W wyroku z dnia 14 marca 2018 r. wydanym w sprawie I ACa 957/17 Sąd Apelacyjny w Łodzi podkreślił, że nawiązka, o której mowa w art. 46 § 2 kk, jest rodzajem „zryczałtowanego naprawienia szkody” i zaistnieć może przykładowo w sytuacji trudności, które mogą powstać w zakresie udowodnienia wysokości szkody. Analizując zagadnienie wpływu orzeczonej w postępowaniu karnym nawiązki na wysokość zadośćuczynienia wskazuje się, że jeżeli nawiązka została uiszczona przez sprawcę szkody na rzecz pokrzywdzonego, jego zadośćuczynienie przyznawane w procesie cywilnym winno ulec obniżeniu o wartość zapłaconej nawiązki.

W okolicznościach niniejszej sprawy, uznać należy, zdaniem Sądu, że zasądzenie i wypłacenie na rzecz powoda J. O. (1) nawiązki w kwocie 3000,00 zł, jak też przyznanego i wypłaconego zadośćuczynienia w kwocie 700,00 zł, pozostają bez wpływu na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu, w świetle ustalonego w procesie uszczerbku na zdrowiu powoda J. O. (1), żądanie zadośćuczynienia w łącznej kwocie 24600,00 zł nie może być uznane za wygórowane. Łączna wysokość przyznanego zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu nawiązki, wynosi bowiem 28300,00 zł, którą w kontekście szkody jakiej doznał J. O. (1), trudno uznać za zawyżoną. W związku z powyższym Sąd przyznał tytułem zadośćuczynienia łącznie kwotę 24600,00 zł na rzecz następców prawnych powoda J. O. (1), mając na uwadze, że stosownie do art. 445 § 3 kc, roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego. Sąd miał nadto na uwadze, że dopiero w toku niniejszego procesu, w związku z treścią opinii z zakresu medycyny, ujawniono inne skutki zdrowotne wypadku drogowego niż ujęte w opisie przestępstwa przypisanego sprawcy wypadku drogowego P. B..

Sąd odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 10000,00 zł zasądził od dnia 23 września 2019 r., zaś od kwoty 14600,00 zł od dnia 3 sierpnia 2021 r. tj. od dnia doręczenia odpisu pozwu oraz od dnia doręczenia odpisu pisma rozszerzającego powództwo pozwanemu zakładowi ubezpieczeń Sąd miał na uwadze, że stosownie do art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od daty złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Sąd miał na uwadze, że już w 2017 r. kwota przyznanego powodowi zadośćuczynienia była nieadekwatna do stopnia doznanej przez powoda krzywdy, a zatem żądanie podwyższenia świadczenia było w pełni zasadne już na etapie wytaczania powództwa. Z tych względów Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania części odsetek ustawowych za opóźnienie.

O zwrocie kosztów procesu Sąd orzekł stosownie do art. 100 zd. 2 kpc, obciążając nimi pozwany zakład ubezpieczeń w całości. Sąd zasądził zatem od pozwanego solidarnie na rzecz powodów zwrot opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa w kwocie 730,00 zł, w pozostałym zakresie nakazując ściągnąć opłatę sądową na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 500,00 zł od pozwanego, tj. w zakresie w jakim powód J. O. (1) korzystał ze zwolnienia od kosztów sądowych w niniejszej sprawie (art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w zw. z art. 100 zd. 2 kpc).

Jednocześnie Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego tytułem uzupełnienia kosztów procesu łącznie kwotę 7428,00 zł - postanowienia z dnia 4 października 2019 r., 3 września 2020 r., 26 listopada 2020 r. oraz 1 marca 2021 r. (art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 113 cyt. ustawy).